

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**PSALTE=||RIVM DAVIDIS || CARMINE REDDITVM || PER
EOBANVM || HESSVM.||**

Hessus, Helius Eobanus

Lipsiae, 1557

VD16 B 3198

Psalmvs LXXXIX. Misericordias Domini in æternum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-69301](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-69301)

Tetamen assiduis precibus, te uoce uocabam,
 Sustollens humiles ad tua Templa manus.
 Nunquid tu facies miracula lumine caesis?
 Surget ne in laudes turba sepulta tuas?
 Num ne tua in tacitis bonitas narrabitur urnis:
 Num tua in extrema perditione fides?
 Nunquid in audaces tenebrae tua facta loquentur?
 Num tua Letheis iura ferentur aquis?
 Te tamen ipse frequens pater in mea uota uocauit,
 Nulla meas ad te non uidet hora preces.
 Cur Deus hos gemitus surda uelut aure repellis?
 Cur mea non aliquo lumine uota uides?
 Exul & aegra trahens uix corporis ossa caduci,
 Desleo contemptus damna pudenda mei.
 Nempe tuam uarijs plenam terroribus iram,
 Tam dubitante animo quam patiente tuli.
 Me tuus affligit furor, & premit arida terror
 Pectora, quae nimia mole grauata iacent.
 Urgent me grauibus ueluti cingentibus undis,
 Quae mala nec finem nec reperere modum.
 Esse aliquem sineres qui solaret uregenum,
 Speratum misero qui mihi ferret opem.
 Nunc procul esse omnes fecisti, qui mea possent
 Auxiliatrici damna leuare manu.
 Nullus amicus adest, procul hinc abiere propinqui,
 Non secus ac omnes nox tenebrosa tegat.

PSALMVS LXXXIX.

Misericordias Domini in aeternum.

N 4

Argue

Narrationi
 subijcit ratio-
 nem ad glori-
 am tuam perti-
 net liberare af-
 flictos, quia tunc
 predicatur mi-
 sericordia &
 bonitas tua.
 Redit ad preca-
 tionem.

Hic explicat si-
 ne figura cala-
 mitatem suam.

A R G V M E N T V M.

Est prophetia de Regno Christi in cœlis, quod constat prædicatione Euangelij, in quo annunciatur misericordia Dei & benedictio promissa Dauidi & patribus. Nota autem quod urget promissionem de semine Dauidis usq; in sæculum. Nam ea non pertinet ad corporale regnum Dauidis, sed ad Christi regnum, & Ecclesiam. Nam Iudæicum & corporale regnum iamdudum cessauit, & tamen uerum est quod dicit Angelus Lucæ primo: Dabit ei Dominus Deus thronum Dauid patris sui, & regnabit super domum Iacob in sæcula. Hoc fœdus magnifice prædicat Psalmus. Quia autem futurum erat ut propter peccata, populus Legis, in externo regno Dauidis, captiuitatibus & alijs incommodis uarie exerceretur, orat Psalmus, ut Dominus in talibus malis populum suum non omnino abijciat, & manifestam prophetiam de talibus malis ponit, & pro auxilio orat.

*Hæc quoq; de Christi rata sunt præfagia regno,
Cuius sit finem nulla datura dies.
De Christo data Dauidi promissa reposcens
Vastari queritur, pectora mœsta leuat.*

Erudiens canticum Ethan Ezraita.

Quint

Quam sit inexhausti bonitas diuina fauoris,
Quanta sit æqualem non habitura fides:

Huc ades Vranie mansuro caruine dicam,

Vt sciat hæc ætas posteritasq; legat.

Quis dubitabit enim quin duratura per æuum,

Sit tua perpetua cum bonitate fides?

Cum mihi dilecto mansurum fœdus iniui.

Iurans Isaidæ non reuocanda meo.

Nunquam summa tuæ stirpis monumenta peribunt,

Aeternoq; tuum tempore semen erit.

Continuos tribuam tibi sceptrâ ferenda per annos,

Summa dies regni est nulla futura tui.

Ingentes tua testantur miracula cœli,

O Deus, & summam concio sancta fidem.

Quis uel in excelsi te nubibus æquet Olympi?

Cœlestum similis quis queat esse tibi?

Sanctorum in populo, magnus Deus, omnia circum.

Terribili quatiens assita regna manu.

Quis tibi conferri poterit Deus armipotentum,

Quo superum nemo fortior esse potest?

Quem pietas, & sancta fides, & amabile uerum

Constipant lateri proxima facta tuo.

Tu maris elati, tumidæ dominaberis undæ, †

Imperio cedunt fluctus & unda tuo.

Conteris elatum, ceu duro Marte perentum,

Robusta spargens hostica regna manu.

Cœlorum terræq; potens tua regna gubernas,

Namq; ea sunt manibus cuncta creata tuis.

Tu ualidum certis fixisti partibus orbem,

Te Boreas Dominum sentit, & aura Noti.

N 5

Te

Propositio
psalmi, Miseri
cordiam Do-
mini cantabo.

Narratio, esse
factum fœdus
cum Dauide,
q; Christus sit
nasciturus ex
familia eius, &
inchoaturus
nouum, spiritu-
ale & æternum
regnum.

Cœli.

Sicut Psalmo
decimo nono.
Vbiq; prædi-
cabitur tua mi-
sericordia, ex-
currit autē hic
in locum com-
munem, & ple-
no ore prædi-
cat Dei poten-
tiam, & miseri-
cordiam tam
uarie declara-
tam in suo po-
pulo, & per to-
tum mundum.

†

Alludit ad Ae-
gyptimiracula

Aurora.

Te Thabor occiduis uenerabitur altus ab oris,
A radijs Hermon, aurea Diua, tuis.

Omnia tu ualida perfringes robore dextra,
Conferri possunt brachia nulla tuis.

Iusticia dator, et iudex æquissime rerum,
Ante tuos astant paxq; fidesq; pedes.

Psalmus. Felicem ò populum tibi iubila grata ferentem,
Pro tuus his claro lumine uultus erit.

Gratulatur Ec-
clesiæ tale reg-
num, tam po-
tentis Dei.

Blanda tui lætos hos nominis aura fouebit,
Iusticiamq; ferent semper ad astra tuam.

Insignis senten-
tia gloria torti-
tudinis est tu-
es. Sicut Chri-
stus dicit: Con-
fide, ego uici
mundum.

Nam sua quæ præstant soli tibi robora debent,
Quorum uirtutis gloria solus eras.

Nostra uolens extolle potenti cornua dextra,
Concipiant uires pectora nostra nouas.

Te quia ceu clypeo nostros deuincimus hostes,
Sancta Israël rex gregis huius edes.

* Tu Deus oraculum quod clara uoce dedisti,
In sanctis olim cœtibus, illud erat.

Auxiliatorem statui qui maximus esset,
Selectum è toto quem mihi Gente tuli.

Nam mihi morigerum inuentum Dauidica regem
Perfufum sacro chrismate constitui.

* Redit ad institutam narrationem de promissione Dauidi facta, quæ etiam continet promissiones regni corporalis, tamen potiora sunt ad Christum & eius spirituale regnum referenda. Sicut epistola ad Hebræos capite primo, ad Christum refert uerba hæc: Ego ero ei in patrem, & ipse erit mihi in filium, quæ uerba de Salomone dicuntur I. Reg. VII. Primo Paralip. XXII. In Christo enim plene & uere sunt impleta, quia natus est ex semine Dauid & Salomonis, & sedet super solium Dauid gubernans populum suum Ecclesiam uerbo.

Vt

Vt mea dextra potens ipsum tueatur, & olim
 omnibus inuictus uiribus esse queat.
 Non illum gladius, non opprimet hostis acerbus,
 Me siquidem semper uindice tutus erit.
 Quicumq; instituent ipsum subuertere, perdam,
 Percutiamq; ipsi qui mala cunq; uolunt.
 Is me uoce uocans Dominumq; patremq; uocabit,
 Illi ego perpetuæ petra salutis ero.
 Fimet Oceano regnum, ripamq; tenebit
 Fluminis, Euphratem quem Syre uane uocant.
 Et pietas, & certa fides mea diriget illum,
 Fortis & in nostro nomine uictor erit.
 Hunc ego constituam ceu primo tempore natum,
 Et summum cunctis regibus esse ducem.
 Perpetuo pietas mea conseruabitur ipsi,
 Illi fida meæ fœdera pacis erunt,
 Illius efficiam ne quis numerare nepotes,
 Neu longæ possit posteritatis opes.
 Illius alta diu tam stabunt culmina regni,
 Quàm currens aliquos proferet hora dies.
 Si tamen ipsius uenturi à stirpe minores
 Incipiant leges deseruisse meas:
 Si mea contemnant animo mandata rebelles,
 Et mihi proposita prorsus abire uia.
 Iam scelera illorum concidam uindice uirga,
 Et grauib; plagis facta nefanda premam.
 Non tamen hæc pietas mea dissoluetur ab ipso,
 Nec fidei fallam fœdera pacta meæ.
 Nec repetam quodcunq; meo de gutture uerbum
 Exijt, baud uanum quod loquor esse sinam.

Primogeniti
 succedebant
 in regno.

Hec posteritas
 nō est carnalis
 populus, sed
 Ecclesia cre-
 dentium.

Peccata popu-
 li non impedi-
 ent promissio-
 nem benedicti
 seminis.

Et

Hæc omnia ni
si ad Christum
referas, res ar
guit non esse
uera, nam cor
porale regnum
plane cōcidit.
Regnat autem
Christus & re
gnabit per Eu
angelum usq̄
ad consumma
tionem sæculi.

* Querimonia
de incōmōdis
populi sancti,
quæ passurus
erat antequam
impleret pro
missio de Chri
sto. Nam pri
mū decem tri
bus Israel per
Assyrium ab
ductæ sunt, po
stea Iudæ tri
bus uarie dire
pta a uicinis,
per Babyloni
os quoq̄ cap
tiua abacta est.
Ciuitas incen
sa, & templum
euersum. Tan
dē Antiochus

& Romani etiam uarie afflixerunt Iudæos. Hæc sæpe dubitare fecerunt
bonos, an ne Deus seruaturus esset promissionem factam Dauidi, sicut
Psalmus testatur. Quidam referunt hanc prophetiam ad postrema Ec
clesiæ tempora, quæ affligitur a Tyrannis & Pontificibus.

Et nunc diuinæ per maiestatis honorem

Iurandi dederim cum pia iura semel.

Fallere Dauidem potero ne? per omnia uiuet

Ipsius ueniens sæcula posteritas.

* Illius imperij soliam sceptrumq̄; superbum,

Me coram magni fideris instar erit.

Hoc ipsi firmum, ceu candida Luna manebit,

Quæ cælo rerum temperat una uices.

* Tu uerò auersans indignatusq̄; repellis,

Vncti despiciens omnia uota tui.

Nulla tibi est ratio cum seruo fœderis icti,

Illius in terram strata corona tibi est.

Omnia rupisti muris loca cinctæ, nec ullum est

Munitum quod non fregerit hostis opus.

Hunc qui prætereunt, omnes prædantur ab ipso,

Finitimis risum ludibriumq̄; suis.

Ipsius infestis firmas & uiribus auges,

Et lætos, illi qui nocuere, facis.

Certe aciem gladij retudisti, & cuncta tulisti

Robora, nec bello, nos nelut ante, iuuas.

Deiectum splendore suo non amplius ornas,

Alta prius regni, gloria repit humi.

Ante diem iuuenis præcidis tempora uitæ,

Ipsum ludibrio Gentibus esse sinis.

Quatenus ô genitor sic tete auertere perges?

Quatenus hæc aliquem non habet ira modum?

Si memor humanæ quàm sit brevis orbita uitæ,
 Quàm sint ætatis tempora parua meæ.
 Cur frustra fecisse uoles genus omne animantum?
 Cur homines frustra constituisse uoles?
 Quis precor est cui non præcidant stamina Parcæ?
 Quem non corripiat mortis auara manus?
 Heu ubi nunc pietas tua pristina, quam fore certam
 Dauidi summa pactus es ipse fide?
 Respice summe parens opprobria tanta tuorum,
 Quæ uelut in tacito comprimo multa sinu.
 Quis nos afficiunt & te quoq; turba malorum,
 Quis cuncti afficiunt omnia facta tui.
 Sit pater ô rerum tibi laus, tibi gloria soli,
 In rebus per te tempora donec erunt.

Querimonie
 subiicit pre-
 cationem, ut ex-
 hibeat Christum
 promissum Da-
 uidi, quia nisi
 hoc fiat, fru-
 stra cõditisunt
 oēs homines,
 solus. n. Chri-
 stus a morte li-
 berat.

PSALMVS XC.

Domine refugium factus es nobis.

ARGVMENTVM.

Initio commemorat calamitatem toti-
 us generis humani, quod morti, & iræ Dei
 sumus subiecti. Deinde ostendit horum ma-
 lorum causam, peccatum scilicet originis,
 quo natura nostra infecta est. Tandem orat
 in genere misericordiam, ut Deus peccata
 ignoscat, iusticiam donet & saulet.

Mortem peccati pœnamq; ab origine duci,
 Carmina legiseri Mosos ista docent.

TAM